

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., v právní věci

žalobce: **WINEPRODUCT s. r. o. v likvidaci**, IČO 28291158
se sídlem Kobližná 47/19, 602 00 Brno
zastoupený advokátem JUDr. Kárimem Titzem
sídlím Kobližná 47/19, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát**
sídlím Květná 15, 603 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2018, č. j. SZPI/AK779-27/2017

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ze dne 13. 11. 2017, č. j. SZPI/AK779-22/2017, kterým Státní zemědělská a potravinářská

inspekce, inspektorát v Brně (dále též „inspektorát“), shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 39 odst. 6 zákona č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku, neboť porušil povinnost stanovenou v § 30 odst. 1 tohoto zákona v návaznosti na § 14 odst. 1 a 10 vyhlášky č. 323/2004 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o vinohradnictví a vinařství, tím, že ve své provozovně nevedl od 1. 8. 2015 do 30. 5. 2017 evidenci o zásobách vína v evidenčních knihách za roky 2015/2016 a 2016/2017 dle vzoru v příloze č. 32 vyhlášky č. 323/2004 Sb., a to ani v pevné vazbě, ani v elektronické podobě pomocí programu zabezpečujícího, aby každý záznam byl proveden nevratně s uvedením jména osoby, která záznam provedla. Zároveň inspektorát shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 11 odst. 1 písm. c) zákona č. 146/2002 Sb., o Státní zemědělské a potravinářské inspekci a o změně některých souvisejících zákonů (dále též „zákon o SZPI“), ve znění účinném od 1. 11. 2017, neboť ve své provozovně ke dni 31. 5. 2017 nesplnil podle § 5 odst. 1 písm. c) tohoto zákona uložené Opatření k odstranění zjištěných nedostatků č. P003-70994/17/D – „*dopracovat evidenční knihy dle vzoru uvedeného v příloze č. 32 vyhlášky č. 323/2004 Sb., a to za hospodářský rok 2015/2016 a za hospodářský rok 2016/2017*“, neboť předmětná evidence byla nadále vedena pouze v účetním systému Pohoda pomocí programu nezabezpečujícího, aby každý záznam byl proveden nevratně s uvedením jména osoby, která záznam provedla, z tohoto systému byly za jednotlivé kalendářní měsíce evidované údaje pouze vytištěny, sešity sešívačkou a přelepeny šedou páskou, v této evidenci navíc nebyly vedeny následující údaje: technologické ztráty, popř. vlastní spotřeba, datum a podpis. Inspektorát žalobci uložil úhrnnou pokutu podle § 39 odst. 7 písm. c) zákona o vinohradnictví a vinařství, při použití absorpční zásady upravené v § 41 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve výši 130 000 Kč. Výrokem II. napadeného rozhodnutí inspektorát uložil žalobci povinnost k úhradě nákladů dodatečné kontroly ve výši 500 Kč řízení podle § 16 odst. 11 zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, a výrokem III. mu uložil povinnost k úhradě nákladů řízení podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, ale rovněž pro nedostatek důvodů. Identifikace skutku ve výroku rozhodnutí je z pohledu časového a způsobu spáchání zcela nedostatečná a neodpovídá ustálené judikatuře. Konkrétně z první části výroku I. není seznatelné, v čem je spatřován způsob spáchání přestupku, neboť je zřejmé, že žalobce evidenci o zásobách vína vedl, a ta obsahovala označení produktu, šarži a množství. Skutek rovněž není řádně identifikován z pohledu časového (viz „*do 30.05.2017*“). Navíc aplikovaná vyhláška č. 323/2004 Sb., byla ke dni 1. 4. 2017 zrušena. Že se jedná o časovou identifikaci v rozporu s platnou právní úpravou, dosvědčuje i argumentace žalovaného, kdy je v § 16 vyhlášky č. 88/2017 Sb. stanoveno, že povinnost výrobců vést evidenční knihy podle § 13 této vyhlášky, se nevztahuje na výrobce. Žalobce není výrobcem, tudíž je zřejmé, že je zde nejen nezákonně uvedena časová identifikace skutku, ale skutek je i nedostatečně identifikován dalšími skutečnostmi, které jsou zcela nezbytné k tomu, aby vůbec mohlo být deklarováno porušení uvedených právních povinností a i spáchání přestupku. S ohledem na uvedené žalobce namítá i rozporuplnost druhé části výroku I., kdy i v tomto případě je zřejmé, že nemohlo dojít k nesplnění uloženého opatření, a to v návaznosti na právní úpravu „*vedení*“

evidenčních knih“ podle zákona o vinohradnictví a vinařství a prováděcí vyhlášky č. 323/2004 Sb.

3. Žalobce dále odkazoval na judikaturu správních soudů, dle které je na požadavku na přesné vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o jiném správním deliktu nutno bezpodmínečně trvat, zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Pouze výrok rozhodnutí může být vymáhán správní exekucí, a proto musí být po obsahové stránce jasný, srozumitelný, přesný a určitý, aby mohl být závazný a vykonatelný. Výroky napadeného rozhodnutí jsou tedy nezákonné a jejich vydání nebylo s ohledem na nezákonný postup správních orgánů možné, neboť jimi bylo tvrzeno, že skutkový stav byl řádně zjištěn. Navíc žalovaný přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí i řízení jemu předcházející, a neshledal pochybení, což je dle žalobce zcela v rozporu se skutkovým stavem věci. Již pouze na základě výše uvedeného nebyl žalovaný ani inspektorát oprávněn zahájit řízení a vydat rozhodnutí ve věci. Žalobce považuje odůvodnění správních orgánů za zcela účelové a zavádějící. Z uvedeného důvodu je rozhodnutí zcela nezákonné.
4. Dle protokolu o kontrole je žalobci kladeno za vinu, že vedl evidenci o zásobách dle vzoru č. 32 elektronicky, a to v programu Pohoda, který nemá zabezpečenu nevratnost záznamů, a s odkazem na tento stav bylo žalobci uloženo opatření. Nelze deklarovat, jak uvedeno v protokolu a napadeném rozhodnutí, že žalobce uvedené opatření nesplnil, neboť orgánu dozoru ve stanovené lhůtě doložil napravený stav, a to formou evidence vedené v pevné vazbě a napravil stav tzv. eventuální možnosti změn, tedy nevratnosti záznamů. Žalobcem tedy nemohly být naplněny žalovaným a inspektorátem uvedené skutkové podstaty přestupků.
5. Při kontrole označily správní orgány jako zástupce žalobce Ing. P. S., technologa výroby, který převzal stejnopisy všech protokolů, včetně příloh, a jednal za kontrolovanou osobu, resp. byl v postavení „osoby povinné“. Ing. S. ovšem nedisponoval žádnou plnou mocí či pověřením k zastupování žalobce coby kontrolované osoby. Bylo povinností kontrolujících, a to v souladu s § 5 odst. 3 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), za stavu, kdy kontrola byla zahájena dle § 5 odst. 2 písm. a) tohoto zákona, aby informovali kontrolovanou osobu o zahájení kontroly dodatečně, což se však nestalo. Žalobci nebyla dána možnost účastnit se kontrolních úkonů a uplatňovat svá práva před skončením kontroly. Inspektorát pak nesplnil povinnost zakotvenou v § 9 písm. f) kontrolního řádu, tj. vyhotovit protokol o kontrole a doručit jeho stejnopis kontrolované osobě. Kontroly ze dne 18. 1. 2017 a 16. 6. 2017 byly ukončeny dle § 18 písm. a) kontrolního řádu, a to marným uplynutím lhůty pro podání námitek. U všech protokolů lze konstatovat, že tyto nemohly být použity ani jako podklady, ani jako důkazy, a to již k oznámení zahájení správního řízení, natož pak vydání výroků rozhodnutí. Pokud žalobce nebyl v průběhu kontrol informován o jejím konání a nemohl tak v plném rozsahu uplatnit svá práva, pak skutečnosti uvedené v protokolech o kontrole nemohou představovat dostačující podklad o konstatování viny žalobce. Předmětné protokoly tedy lze považovat za podklady a důkazy získané v rozporu se zákonem.
6. Odůvodnění výroku sankce je nedostatečné a zjevně účelové a neodpovídá ustálené judikatuře. Uložená sankce, jakož i její zdůvodnění, svědčí o tom, že správní orgány zneužily meze správního uvážení, čímž opětovně zatížily obě rozhodnutí zjevnou nezákonností.

7. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Ve vyjádření k žalobě ze dne 25. 5. 2018 žalovaný uvedl, že z výroku rozhodnutí inspektorátu zcela jednoznačně vyplývá, jakým konkrétním jednáním žalobce naplnil skutkovou podstatu přestupku, a obsahuje veškeré náležitosti dle § 68 odst. 2 správního řádu. Z hlediska požadavků judikatury inspektorát neopomněl uvést místo, čas a způsob spáchání protiprávního jednání. Žalobce nebyl trestán za to, že by nevedl vůbec žádnou evidenci, nýbrž že evidence, kterou vedl prostřednictvím elektronického programu Pohoda, jenž primárně slouží k vedení účetnictví a správě daní, nesplňovala požadavky vyhlášky č. 323/2004 Sb. Konkrétně tento způsob vedení evidence nezabezpečil, aby každý záznam byl proveden nevratně s uvedením jména osoby, která záznam provedla. Dané evidenční knihy dále neobsahovaly všechny povinné náležitosti dle vzoru přílohy č. 32 vyhlášky č. 323/2004 Sb.
9. Z podkladů řízení je zřejmé, že žalobce prokazatelně v období od 1. 8. 2015 do 30. 5. 2017 byl osobou, která držela a zprostředkovávala víno, a tudíž na něj dopadala povinnost podle § 30 odst. 1 zákona o vinohradnictví a vinařství. Vzhledem k tomu, že tento správní delikt byl datován do 30. 5. 2017, posuzoval inspektorát jednání žalobce, v souladu s § 2 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, podle zákona o vinohradnictví a vinařství, ve znění účinném ke dni 30. 5. 2017. Co se týče účinnosti prováděcího předpisu, žalobce měl tuto evidenci vést v době od 1. 8. 2015 do 31. 3. 2017 v souladu s pravidly stanovenými ve vyhlášce č. 323/2004 Sb. V době od 1. 4. 2017 do 30. 5. 2017 byl rovněž vázán povinností vést vinařskou evidenci, ale již v souladu s pravidly stanovenými vyhláškou č. 88/2017 Sb., která nahradila stávající vyhlášku č. 323/2004 Sb. Žalovaný připouští, že se v tomto ohledu dopustil nepřesnosti, když v napadeném rozhodnutí uvedl, že se na jednání žalobce vztahuje přechodné ustanovení § 16 vyhlášky č. 88/2017 Sb. Žalobce není výrobcem, a proto na něj přechodné ustanovení nedopadá, tudíž od účinnosti nového prováděcího předpisu, tedy od 1. 4. 2017, měl vést vinařskou evidenci podle vyhlášky č. 77/2017 Sb. Nicméně ve výroku rozhodnutí inspektorátu je jednoznačně uvedeno minimálně ve vztahu k jakým skladovaným vínům měly být evidenční knihy vedeny, přičemž se jednalo o vína skladovaná v období, kdy byla účinná vyhláška č. 323/2004 Sb., podle které měla být ve vztahu k daným vínům evidence vedena. Názor žalobce, že odkaz na zrušenou vyhlášku ve výroku rozhodnutí měl za následek zánik odpovědnosti za spáchaný přestupek, žalovaný odmítá, neboť tento předpis byl uveden správně. Zrušením vyhlášky č. 323/2004 Sb., ke dni 31. 3. 2017, nemohlo dojít k zániku povinnosti žalobce, neboť tato povinnost mu byla uložena zákonem, a to v již citovaném § 30 odst. 1 zákona o vinohradnictví a vinařství, které nebylo novelizacemi dotčeno. Přijetím nové vyhlášky č. 88/2017 Sb. nedošlo k zániku pravidel pro vedení vinařské evidence, ale naopak byl stanoven jejich podrobnější popis.
10. Závěr o nesplnění opatření v druhé části výroku I. rozhodnutí inspektorátu je podložen výsledkem kontroly ze dne 16. 6. 2017, kdy i zástupci žalobce potvrdili, že evidence vedená prostřednictvím systému Pohoda je obecně přepisovatelná, což bylo předvedeno i vložení fiktivního záznamu a jeho následným vymazáním. Tento zásadní nedostatek vedl k závěru, že opatření nebylo splněno. Pokud žalobce dne 2. 6. 2017 doložil kopie evidence pořízené dle něj z evidenčních knih vedených v pevné vazbě za hospodářský rok

2015/2016 a 2016/2017 k datu 30. 4. 2017, nemohla být důvodem pro konstatování, že splnil uložené opatření, neboť předložené evidenční knihy neobsahovaly povinné náležitosti a byly pouhými výtisky sestav z účetního systému, které mohly být po případných úpravách kdykoliv vytištěny znovu. Ve výroku I. rozhodnutí inspektorátu jsou tedy oba přestupky dostatečně specifikovány, popis obou skutků je navíc doplněn detaily tak, aby byl nezaměnitelný s jiným, a lze tedy konstatovat, že výrok je formulován způsobem, který umožňuje dostatečnou identifikaci postihovaného jednání.

11. Žalovaný nesouhlasí s tvrzenou nezákonností protokolů o kontrole z důvodu procesních pochybení během kontrolního řízení. Kontroly provedené inspektorátem byly zahájeny a prováděny za přítomnosti Ing. S., který byl kontrolám přítomen a převzal výtisky protokolů o kontrole. Ing. S. byl technologem výroby žalobce, a během kontrol prováděných inspektory vystupoval jako zaměstnanec žalobce při plnění úkolů vyplývajících z tohoto postavení. Všechny úkony učiněné inspektory vůči Ing. S. tedy byly učiněny vůči žalobci a Ing. S. byl pro účely prováděných kontrol zástupcem žalobce. Žalovaný má za to, že zahájení kontroly proběhlo ve všech případech podle § 5 odst. 2 písm. a) kontrolního řádu, tedy předložením pověření ke kontrole v podobě průkazů inspektorů. Kontrolovaná osoba byla přítomna prováděným kontrolám, a to osobou Ing. S., kontrolované osobě (žalobci) byly řádně doručeny protokoly o provedených kontrolách, neboť je převzal Ing. S. Jinak by žalobce jen těžko mohl využít svého práva na podání námitek proti protokolu č. P003-70994/17, jak učinil. Všechna práva žalobce byla ctěna a skutečnost, že jich žalobce vždy nevyužil (např. nepodal námitky proti některým protokolům o kontrole) nelze považovat za vadu kontrolního (a následně správního) řízení. Z § 5 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu dále vyplývá, že osoba povinná je osobou odlišnou od kontrolované osoby, která je vůči kontrolované osobě v pozici dodavatele či odběratele zboží či služeb, která je přítomna na místě kontroly. Z protokolů o kontrolách však vyplývá, že Ing. S. byl osobou, která pracuje jako zaměstnanec žalobce, tedy soustavně pro něj vykonává činnost, která souvisí bezprostředně s podnikáním žalobce (uvádění vína na trh), přičemž součinnost při úřední kontrole Státní zemědělské a potravinářské inspekce souvisí s touto náplní práce. Žalovaný proto nemá pochyb, že byl pro účely kontroly zástupcem kontrolované osoby a že kontrola byla řádně zahájena jejím oznámením kontrolované osobě prostřednictvím jejího zaměstnance. Žalovaný neshledal žádná procesní pochybení dozorového orgánu, která by snad měla způsobit nezákonnost správního řízení v předmětné věci a také nezákonnost napadených rozhodnutí.
12. Námitky žalobce, že mu kontrolní orgán neoznámil zahájení kontroly, pročež se nemohl zúčastnit průběhu kontroly a nemohl využít ani dalších svých práv, považuje žalovaný vzhledem k výše uvedenému za nedůvodné. Na okraj poznamenal, že z úkonů žalobce (poskytnutí součinnosti a námitek žalobce do protokolu) je patrné, že protokoly o kontrole se dostaly do sféry žalobce a že mohl využít svých procesních práv. Důležitost materiálního doručení vyplývá i z judikatury, podle níž je podstatné, že se napadené rozhodnutí žalovaného dostalo do dispozice žalobce, který s ním byl obeznámen a včas podal správní žalobu. Není tak pochyb o tom, že žalobci bylo v materiálním smyslu doručeno a že napadené rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci.
13. Výrok o vině žalovaný považuje za správný a v souladu s právními předpisy. Proto bylo na místě, aby inspektorát vyslovil i výrok o trestu. Žalovaný shledal, že inspektorát se nejprve v souladu s § 112 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, zabýval otázkou, zda právní úprava určení druhu a výměry sankce dle tohoto zákona je pro

žalobce výhodnější, a dospěl k závěru, že úprava určení druhu a výměry trestu podle § 37 a následujících tohoto zákona je pro žalobce výhodnější než úprava ukládání sankce ve smyslu § 40 odst. 2 zákona o vinohradnictví a vinařství, neboť je podrobnější. Proto inspektorát při určení druhu a výměry správního trestu postupoval podle novější právní úpravy. Zároveň s novou obecnou úpravou upuštění od uložení pokuty (§ 43 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich) byla použita i speciální právní úprava pro upuštění od uložení pokuty, a to podle § 40 odst. 2 zákona o vinohradnictví a vinařství a podle § 11 odst. 3 zákona o SZPI. Žalovaný uvádí, kterými byl inspektorát veden při ukládání pokuty, řádně přezkoumal. Pokuta uložená žalobci byla řádně individualizována. Na základě zjištěných skutečností a s ohledem na závažnost správního deliktu nelze dospět k závěru, že se jedná o pokutu zjevně nepřiměřenou, pakliže byla uložena na základě řádně vyhodnocených kritérií závažnosti protiprávního jednání.

14. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Jednání konané dne 16. 6. 2021

15. Při jednání účastníci řízení setrvali na argumentaci již dříve uplatněné písemně. Soud konstatoval obsah soudního a správního spisu. Dále zamítl návrh žalobce na provedení dokazování formou výslechu účastníků řízení (viz níže).

V. Posouzení věci

16. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí inspektorátu včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

17. Žalobce v první řadě brojil proti nedostatečné specifikaci výroku o správním deliktu. K tomu soud obecně uvádí, že judikatura Nejvyššího správního soudu náležitosti výroku u jiných správních deliktů vymezila tak, že u výroku rozhodnutí je stěžejní zejména vymezení předmětu řízení tím způsobem, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS, věc *AQUA SERVIS*; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností. Řádně formulovaný výrok, a v něm na prvním místě konkrétní popis skutku, je nezastupitelnou částí rozhodnutí; toliko z něj lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaké opatření či sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoliv odůvodnění) může být vynucen správní exekucí apod.

18. Určitá míra podrobnosti v popisu skutku je tedy nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek a překážky věci rozhodnuté. Na druhou stranu, judikatura k otázce náležitostí výroku správního rozhodnutí je poměrně přísná v obecných formulacích, avšak v konkrétních věcech ani u ní nepřevládá hledisko formální nad hlediskem materiálním (k tomu viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 12. 2009, č. j. 8 Afs 56/2007-479, č. 2295/2011 Sb. NSS). Důvodem pro zrušení rozhodnutí tak nemůže být to, že ve výroku není obsažen zcela vyčerpávající popis skutku, pokud je povaha skutku včetně všech podrobností zřejmá z odůvodnění rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu

ze dne 22. 10. 2015, č. j. 10 As 189/2014-46). Stručně řečeno, výrok by neměl být formulován natolik stručně, aby skutek zde popsany bylo možné zaměnit s jiným a účastníkovi nebylo zřejmé, co konkrétně mu správní orgán vytýká; na druhou stranu požadavek přesné a podrobné specifikace skutku nelze v každém případě vykládat mechanicky, protože v některých případech to z povahy věci prostě není možné. Soud tedy považuje za rozumné, aby byl konkrétní výrok rozhodnutí o správním deliktu přezkoumán především z hlediska skutečného dotčení účastníka na právech, tedy zda výrok nebyl formulován natolik stručně, že skutek zde popsany lze zaměnit s jiným, že účastníkovi nebylo zřejmé, co konkrétně mu správní orgán vytýká, nebo že se účastník pro příliš obecný popis skutku nemohl účinně bránit a přinášet v řízení dostatečně přiléhavé protiargumenty.

19. Soud aplikoval výše uvedené závěry na projednávaný případ, a dospěl k závěru, že v tomto ohledu není výtku žalobce na nedostatečné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí důvodná. Dle soudu je skutek tam popsany identifikován natolik dostatečně, aby nemohl být zaměnitelný s jiným. Je zde uvedeno, čeho se žalobce dopustil a jakým způsobem („v evidenčních knihách za roky 2015/2016 a 2016/2017 nevedl v evidenci o zásobách vína dle přílohy č. 32 této vyhlášky, a to ani v pevné vazbě, ani v elektronické podobě pomocí programu zabezpečujícího, aby každý záznam byl proveden nevratně s uvedením jména osoby, která záznam provedla“, a „nesplnil uložené Opatření k odstranění zjištěných nedostatků č. P003-70994/17/D [...], uložená inspektorem podle § 5 odst. 1 písm. c) zákona o SZPI, [...] neboť předmětná evidence byla nadále vedena pouze v účetním systému Pohoda pomocí programu nezabezpečujícího, aby každý záznam byl proveden nevratně s uvedením jména osoby, která záznam provedla“), kdy se protiprávního jednání dopustil („od 1. 8. 2015 do 30. 5. 2017, a „ke dni 31. 5. 2017“), a na jakém místě (provozovna žalobce „Čejkovská 772, 691 02 Velké Bílovice“). Ve výroku bylo rovněž uvedeno, které právní předpisy žalobce porušil, a to včetně znění zvláštních právních předpisů [§ 30 odst. 1 zákona o vinohradnictví a vinařství, v návaznosti na § 14 odst. 1 a 10 vyhlášky č. 323/2004 Sb., a § 11 odst. 1 písm. c) zákona o SZPI].
20. Pokud pak žalobce namítal, že výrok je zavádějící, neboť žalobce evidenci o zásobách vedl, a to v elektronické podobě, pak je nutno zdůraznit, že inspektorát jednání žalobce nespécifikoval tak, že žalobce vůbec nevedl evidenci o zásobách vína, nýbrž že nevedl evidenci o zásobách vína dle konkrétní přílohy vyhlášky, tedy dle předem určeného vzoru, a právními předpisy stanoveným způsobem. Konkrétní povaha skutku včetně všech podrobností je navíc zřejmá i z odůvodnění rozhodnutí, kde inspektorát z provedených kontrol a zaslaných evidenčních knih zjistil, že tyto evidenční knihy vůbec neobsahovaly předepsané náležitosti vyhlášky (viz str. 3 rozhodnutí inspektorátu), a že evidence byla vedena pomocí účetního systému Pohoda, který umožňuje evidenci přepisovat. I pokud se jedná o nesplnění opatření k odstranění zjištěných nedostatků, pak soud konstatuje, že z výroku (a podrobněji z odůvodnění rozhodnutí) jasně vyplývá, že žalobce toto opatření nesplnil, neboť nadále vedl evidenci vína způsobem, který se neslučoval s povinností používat program, který zabezpečí, aby každý záznam byl proveden nevratně s uvedením jména osoby, která záznam provedla (vycházejí zejména z protokolu o kontrole z 16. 6. 2017, č. P004-70994/17, která byla zaměřena na plnění uloženého opatření k odstranění zjištěných nedostatků). Žalobce inspektorátu pouze zaslal vytištěné sestavy z účetního programu, které byly poté sešity a přelepeny páskou, tím ovšem uložené opatření nesplnil, resp. nežádoucí stav nenapravil.

21. Dále má soud za to, že správní orgán rozhodl na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Z obsahu protokolů č. P001-70994/17, č. P003-70994/17 a P004-70994/17 totiž nepochybně vyplývá nemožnost nevratnosti záznamů v elektronické databázi žalobce a neuchovávání všech povinných náležitostí v této evidenci, tj. nesplnění požadavků na vedení evidenčních knih předepsaných v § 14 odst. 1 a 10 vyhlášky č. 323/2014 Sb. Žalobce ani následně neprokázal, že by jím užívaný program zabezpečoval nevratnost provedeného záznamu s uvedením osoby, která záznam provedla. To ostatně vyplývá právě z protokolu č. P004-70994/17, ve kterém je popsáno, že tuto skutečnost potvrdil i technolog výroby, Ing. P. S., a účetní žalobce Bc. K. S., která během této kontroly (tedy po vydání opatření k nápravě) demonstrativně předvedla užívaný účetní systém, kdy za přítomnosti inspektorů do systému vložila fiktivní záznam o víně a následně jej vymazala, přičemž tato změna nebyla nikde evidována. Stejně tak žalobcem vytištěné evidence o víně neobsahují všechny povinné náležitosti dle prováděcího předpisu. Nelze tedy přisvědčit tvrzení žalobce, že by se rozhodnutí neopíralo o skutkový stav, jenž nebyl řádně zjištěn.
22. Co se pak týče ve výroku uvedené vyhlášky č. 323/2004 Sb., ta byla skutečně ke dni 1. 4. 2017 zrušena, jak namítal žalobce. Správní orgán má na případ aplikovat právní úpravu účinnou v době, kdy k jednání došlo, a v projednávané věci inspektorát ve výroku I. bod 1 uvedl, že se žalobce dopustil porušení právní povinnosti dle § 30 odst. 1 zákona o vinohradnictví a vinařství, v návaznosti na § 14 odst. 1 a 10 vyhlášky č. 323/2004 Sb., a dopustil se tak správního deliktu dle § 39 odst. 6 zákona o vinohradnictví a vinařství, v období od 1. 8. 2015 do 30. 5. 2017. Pokud tedy byla vyhláška č. 323/2004 Sb., zrušena ke dni 31. 3. 2017, a protiprávní jednání žalobce trvalo až do 30. 5. 2017, pak měl inspektorát vymezit protiprávní jednání žalobce z hlediska časového správně tak, že ten od 1. 4. 2017 porušoval vedení vinařské evidence již podle vyhlášky č. 88/2017 Sb., o provedení některých ustanovení zákona o vinohradnictví a vinařství. Inspektorát však skutek vymezil i v této části dle již zrušené vyhlášky č. 323/2014 Sb., a tuto vadu nenapravil ani žalovaný. Ten sice změnu právní úpravy vzal na vědomí, avšak výrok nezměnil, a to s odkazem na přechodné ustanovení § 16 vyhlášky č. 88/2017 Sb., dle které *„Povinnost výrobců vést evidenční knihy podle § 13 této vyhlášky, se nevztahuje na výrobce, který již příslušnou evidenci vede v evidenčních knihách podle vyhlášky č. 323/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a to do konce vinařského roku 2016/2017, tedy do 31. 7. 2017.“* Soud ovšem souhlasí s žalobcem, že takový odkaz nebyl s ohledem na jeho postavení přiléhavý, neboť § 16 vyhlášky č. 88/2017 Sb., dopadá pouze na výrobce vína, kterým žalobce nebyl. Postup správních orgánů, při kterém v části právní kvalifikace skutku ve výroku rozhodnutí odkazovaly na vyhlášku, která na věc již od 1. 4. 2017 nedopadala, tedy nebyl správný. Soud přesto dospěl k závěru, že vada nesprávného vymezení právní úpravy v rozsahu již zrušené vyhlášky není natolik intenzivní, aby vedla ke zrušení napadeného rozhodnutí.
23. V případě, že by pozdější právní úprava původní skutkovou podstatu předmětného deliktu vůbec nepřevzala, zanikla by logicky trestnost jednání a k vyvození odpovědnosti a uložení sankce by nemohlo dojít. Tak tomu však projednávaném případě nebylo, neboť skutková podstata správního deliktu uvedená v § 39 odst. 6 zákona o vinohradnictví a vinařství i povinnost vést evidenci vína dle § 30 odst. 1 zákona o vinohradnictví a vinařství zůstala zachována. Došlo tak pouze k nesprávnému odkazu správního orgánu na již zrušenou vyhlášku, a to ve vztahu k protiprávnímu jednání v období od 1. 4. 2017 do 30. 5. 2017. Soud považuje za příhodné na tomto místě odkázat na závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu přijaté v usnesení ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, č. 3656/2018 Sb. NSS: *„I. Správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové*

části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. II. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“

24. Soud porovnal obsah vyhlášek č. 323/2004 Sb. a č. 88/2017 Sb. (zde zejména údaje požadované ve vzorech v přílohách č. 32 a č. 21), a dospěl k závěru, že žalobce by i podle vyhlášky č. 88/2017 Sb. byl vázán shodnou povinností jako dle původní vyhlášky, tedy vést evidenci na předem určeném vzoru, a to buď v pevné vazbě nebo v elektronické podobě tak, aby v případě, že jsou evidenční knihy vedeny v elektronické podobě, použitý program zabezpečil, aby každý záznam byl proveden nevratně s uvedením jména osoby, která záznam provedla (srov. § 14 odst. 1 a 10 vyhlášky č. 323/2004 Sb. a § 13 odst. 1 a 8 vyhlášky č. 88/2017 Sb.). Nová úprava ve vyhlášce č. 88/2017 Sb. je přitom podrobnější, než byla úprava předchozí. Ačkoliv vzor v příloze č. 32 vyhlášky č. 323/2004 Sb., obsahoval navíc sloupec „Z toho zásoba ze sklizně předcházejících let“, který se vyplňoval pouze v měsíci prosinec (údaje ke dni 30. listopadu), naopak co se požadovaných informací týče, vzor v příloze č. 21 vyhlášky č. 88/2017 Sb., kromě původních informací obsahuje i sloupec s názvem *Provenience a Referenční číslo průvodního dokladu*. Nově je pak upravena možnost obchodníka vést evidenci o zásobách vína prostřednictvím účetního programu, přičemž kromě údajů uvedených ve vzoru v příloze č. 21 nemusí evidovat údaje *Vlastní spotřeba a Technologické ztráty*, to však pouze v případě vín v balení určeném spotřebiteli. Tato výjimka tedy na žalobce nedopadá, neboť ze správního spisu vyplývá, že víno měl uskladněné v tancích a následně jej prodával jiné společnosti, která víno plnila do lahví (viz např. str. 2 protokolu o kontrole ze dne 18. 1. 2017, č. P001-70994/17).
25. Soud má tedy s ohledem na výše uvedené za to, že žalobce nebyl postupem správních orgánů nijak zkrácen na svých právech. Za takovéto procesní situace by zrušení napadeného rozhodnutí jen z toho důvodu, že ve výroku rozhodnutí bylo odkazováno na již zrušenou vyhlášku, ačkoliv nové znění vyhlášky obsahovalo totožné povinnosti žalobce při vedení evidence, představovalo ryzí formalismus, který by jakkoli nepřispěl k ochraně veřejných subjektivních práv žalobce. Zrušení napadeného rozhodnutí by vedlo pouze k tomu, že by žalovaný vydal obsahově zcela shodné rozhodnutí, avšak pouze s tím rozdílem, že by ve výroku nahradil původní vyhlášku vyhláškou později účinnou. Nepřesný popis skutku ve výroku je tedy sice vadou, dle soudu ovšem s ohledem na výše uvedené nedosahující takové intenzity, aby měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
26. Další žalobní námitky směřovaly k nezákonnosti kontrolního postupu a protokolů samotných, na jejichž základě bylo vydáno rozhodnutí o přestupku. Soud se seznámil s obsahem protokolů založených ve správním spise, přičemž zjistil, že první kontrola byla zahájena dne 18. 1. 2017 (viz Protokol č. P001-70994/17) prvním kontrolním úkonem podle § 5 odst. 2 kontrolního řádu, předložením pověření ke kontrole třemi inspektory inspektorátu, a to kontrolované osobě prostřednictvím Ing. P. S., technologa výroby, který

byl při zahájení seznámen s jejím plánovaným obsahem a rozsahem a byl po celou dobu kontrolního vstupu přítomen. Předmětem kontroly bylo dodržování povinností při uvádění vinařských produktů na trh. Za tímto účelem byla provedena fyzická kontrola výrobních a skladovacích prostor na adrese provozovny žalobce Čejkovská 772, 691 02 Velké Bílovice, při které bylo zjištěno, že zde kontrolovaný subjekt (žalobce) má uložené víno v zásobních nádobách. Přítomný Ing. S. inspektorům sdělil, od koho víno žalobce nakoupil a komu bude víno následně prodáno, jakož i to, že na uvedené adrese uskladňují víno čtyři společnosti na základě smlouvy o využití kapacitní dispozice. Ing. S. rovněž uvedl, že při kontrolní akci nemohl doložit nabývací doklady k vínům, ale že je není problém následně inspektorátu doložit (což žalobce učinil přípis adresovanými inspektorátu ze dne 30. 1. 2017).

27. Následná kontrola proběhla dne 31. 3. 2017 (viz Protokol č. P003-70994/17) a byla opět zahájena prvním kontrolním úkonem podle § 5 odst. 2 kontrolního řádu, předložením pověření ke kontrole třemi inspektory inspektorátu, a to kontrolované osobě prostřednictvím Ing. S. Inspektoři se zaměřili na kontrolu evidenčních knih za hospodářský rok 2015/2016 a 2016/2017, přičemž zjistili porušení § 30 odst. 1 zákona o vinohradnictví a vinařství, tedy nevedení účetní elektronické evidence dle požadavků § 14 odst. 1 vyhlášky č. 323/2004 Sb. (blíže popsáno v Opatření č. P003-70994/17/D). Inspektorát provedl další kontrolu dne 16. 6. 2017 (viz Protokol č. P004-70994/17) se shodným průběhem zahájení za účelem provedení kontroly plnění uloženého opatření k odstranění zjištěných nedostatků. I při této kontrole byl přítomen Ing. S. a také účetní žalobce Bc. K. S., oba se seznámili s protokolem, převzali jej a podepsali.
28. Lze konstatovat, že takto zahájené kontroly proběhly v souladu s § 5 odst. 2 písm. a), odst. 3 kontrolního řádu. Z § 5 odst. 2 písm. a) kontrolního řádu totiž vyplývá, že kontrola je zahájena předložením pověření o kontrole kontrolované osobě, v případě právnické osoby fyzické osobě oprávněné za ni jednat, která je přítomna na místě kontroly. Zástupcem právnické osoby však kromě statutárního orgánu může být i zaměstnanec společnosti ve smyslu § 166 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Právě i v žalobcem odkazovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2006, č. j. 8 As 12/2005-51, č. 865/2006 Sb. NSS, je uvedeno, že postačuje, pokud kontrolní pracovník jedná s osobou, u níž je nesporné, že jde o zaměstnance kontrolované osoby (srov. též Vetešník, P. § 5 [Zahájení kontroly]. In: Jemelka, L., Vetešník, P., Libosvár, O. *Zákon o kontrole*. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2014, s. 47). V případě, že kontrolní orgán jedná pouze se zaměstnancem kontrolované osoby, je jistě nutné zvážit i postavení tohoto konkrétního zaměstnance. Dle výše uvedeného ustanovení občanského zákoníku může zaměstnanec zastupovat právnickou osobu jen v rozsahu obvyklém vzhledem k jeho zařazení nebo funkci. V konkrétně posuzovaném případě byl však zaměstnanec žalobce přítomný u kontroly pracovním zařazením technolog výroby, z čehož soud dovozuje, že musel být obeznámen s výrobními postupy i vedením související dokumentace, což ostatně jednoznačně vyplývá i z obsahu protokolů. V případě kontroly ze dne 16. 6. 2017 pak byla přítomna i účetní žalobce, která inspektorům předvedla systém vedení evidence v účetním systému Pohoda. I zde je dle soudu naplněna podmínka zastoupení v rozsahu zařazení zaměstnankyně. Lze tedy konstatovat, že kontrola probíhala za přítomnosti kontrolované osoby, a byla tedy i splněna podmínka uvedená v § 9 písm. e) kontrolního řádu.
29. Soud také neshledal, že by inspektorát upřel žalobci jeho práva uvedená v § 10 odst. 1 písm. a) až d) kontrolního řádu. Předně, z obsahu protokolů vyplývá, že kontroly byly

vždy zahájeny prvním kontrolním úkonem podle § 5 odst. 2 písm. a) kontrolního řádu, a to předložením pověření ke kontrole, inspektoři tedy splnili svou povinnost dle § 9 odst. 1 písm. c) kontrolního řádu. Co se týče oprávnění kontrolované osoby uvedeného v § 10 odst. 1 písm. a) tohoto zákona, tedy požadovat po kontrolujícím předložení pověření ke kontrole a dalšího dokumentu, který dokládá, že se jedná o osobu uvedenou v pověření ke kontrole, pak by toto své oprávnění měla kontrolovaná osoba uplatnit až poté, pokud by kontrolující této své povinnosti nedostál. Tak tomu však v projednávaném případě nebylo, neboť tuto povinnost kontrolující splnil, a ze spisu není patrné, že by právě pověření ke kontrole bylo mezi stranami sporné nebo že by se Ing. S. v průběhu kontroly tohoto práva domáhal. Rovněž již z pověření mohl žalobce (resp. přítomný technolog výroby) identifikovat kontrolující inspektory, a již v této fázi případně uplatnit námitku podjatosti [dle § 10 odst. 1 písm. b) kontrolního řádu]. Ze správního spisu pak nijak nevyplývá, že by bylo žalobci toto oprávnění odepřeno. Co se pak týče práva seznámit se s obsahem protokolu o kontrole, to náleží kontrolované osobě, za kterou v projednávané věci vystupoval zaměstnanec žalobce. Z protokolu č. P004-70394/15 vyplývá, že se Ing. S. s obsahem protokolu seznámil, následně jej převzal a podepsal [viz § 10 odst. 1 písm. c) kontrolního řádu]. Tímto tedy i inspektorát splnil svou povinnost vyplývající z § 9 písm. f) kontrolního řádu. Pokud jde o oprávnění kontrolované osoby podávat námitky proti kontrolním zjištěním uvedeným v protokolu o kontrole uvedené v § 10 odst. 1 písm. d) kontrolního řádu, pak lze uvést, že předmětné protokoly vždy obsahovaly poučení o možnosti podávat námitky dle § 13 kontrolního řádu, a jako takové je Ing. S. převzal, byl s nimi seznámen a podepsal je. Ze správního spisu navíc vyplývá, že žalobce (jednající konkrétně jednatelem společnosti J. M.) svého práva využil, pokud dne 18. 4. 2017 podal námitky proti protokolu č. P003-70994/17 ze dne 31. 3. 2017. Na protokoly přitom žalobce reagoval i jinak – v návaznosti na protokol ze dne 18. 1. 2017 zasílal prostřednictvím své datové schránky přislíbené nabývací doklady k vínům, v návaznosti na protokol ze dne 31. 3. 2017 (vedle námitek) jednak požádal o prodloužení lhůty k poskytnutí součinnosti a splnění opatření, jednak zaslal inspektorátu podání ze dne 29. 5. 2017 označené jako *Součinnost – č. P003-70994/17 ze dne 31. 03. 2017 – odpověď* s přílohami, přičemž v žádném z těchto úkonů nezpochybňoval oprávnění Ing. S. za něj jednat. Nelze tak hovořit o tom, že by se kontrolní zjištění nedostala do jeho dispozice. Ani na straně inspektorátu pak za těchto okolností nemohly vzniknout pochybnosti o jednání s neoprávněnou osobou.

30. Z výše uvedených důvodů proto nelze přisvědčit námitkám žalobce týkajícím se nezákonnosti průběhu kontroly, potažmo nezákonnosti protokolů o kontrole. Ty obsahovaly jak kontrolní zjištění, zjištěný stav věci s uvedením nedostatků, tak i označení právních předpisů, které byly porušeny, včetně uvedení podkladů, z kterých tato kontrolní zjištění vycházejí. Co se týče postupu při provádění kontroly, pak lze souhlasit s žalovaným, že pokud žalobce vždy nevyužil svého oprávnění související s prováděnými kontrolami (např. namítat podjatost), nelze to považovat za vadu kontrolního řízení. V případě protokolů tedy nejde o důkazy získané nezákonnou cestou, a proto ani nelze považovat napadené rozhodnutí za nezákonné.
31. K námitce ohledně zneužití správního uvážení při stanovení sankce a nedostatečného odůvodnění výše sankce je nezbytné zdůraznit, že způsob stanovení výše pokuty je výsledkem správního uvážení, a to zejména z hlediska zákonem vymezených kritérií. Soud ohledně překročení meze správního uvážení přezkoumává pouze to, zda tato úvaha

nevybočila z mezí a hledisek stanovených zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 6 As 262/2014-26).

32. V projednávaném případě se inspektorát věnoval vymezeným zákonným kritériím relevantním pro stanovení uložené pokuty na str. 6 rozhodnutí a žalovaný na str. 10 napadeného rozhodnutí. Oba správní orgány přezkoumatelným způsobem odůvodnily způsob spáchání správních deliktů, jejich okolnosti i následky, jakož i jejich celkovou závažnost. Co se týče výše sankce, zákon o vinohradnictví a vinařství neobsahuje úpravu ukládání sankcí při souběhu více správních deliktů, proto byla použita tzv. absorpční zásada na základě analogie s úpravou v § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v souladu s § 112 odst. 3 tohoto zákona. Dle § 41 odst. 1 citovaného zákona se za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejpřísněji trestný. Jsou-li horní hranice sazeb pokut stejné, uloží se správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější. Za nejzávažnější správní delikt správní orgány určily spáchání deliktu dle § 39 odst. 6 zákona o vinohradnictví a vinařství. Inspektorát pak v neprospěch žalobce hodnotil ohrožení významného chráněného zájmu, přičemž se jednalo o zjevné vady při vedení evidence, žalobce byl na nedostatečnost upozorněn, a i přes uložené opatření tuto evidenci nadále vedl nesprávným způsobem.
33. Ve vztahu ke stanovení pokuty zákonodárce postihoval deliktní jednání za spáchání nejzávažnějšího správního deliktu dle § 39 odst. 6 zákona o vinohradnictví a vinařství, ve znění účinném do 30. 6. 2017, až do výše 5 000 000 Kč. Žalobci byla uložena úhrnná pokuta ve výši 130 000 Kč, což žalovaný potvrdil. Nyní vyměřená sankce tedy tvoří 2,6 % z její maximální možné výše, a v těchto intencích nelze hovořit o excesivním způsobu správního trestání. Soud tedy shrnuje, že správní orgány výši uložené sankce dostatečným způsobem odůvodnily, přičemž vzaly v potaz veškeré skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce. Lze proto konstatovat, že inspektorát, resp. žalovaný, se v zákonem stanoveném rozmezí pohyboval a meze správního uvážení ohledně výše uložené pokuty nepřekročil.
34. Pro úplnost soud zjišťoval (v souvislosti s principem zakotveným v čl. 40 odst. 6 Listiny), zda v průběhu řízení před soudem nebyla přijata taková právní úprava, která by byla pro žalobce příznivější. Po prostudování relevantní právní úpravy lze ovšem konstatovat, že nová právní úprava není pro žalobce příznivější, neboť jak skutkové podstaty předmětných správních deliktů, tak zákonné sazby pokut zůstaly beze změny. Soud doplňuje, že otázkou, zda a která právní úprava mohla být pro žalobce příznivější z hlediska uložení sankce, se zabývaly též správní orgány (str. 5 a 6 rozhodnutí inspektorátu a str. 6 odst. 5 rozhodnutí žalovaného).
35. Soud neprováděl dokazování rozhodnutími správních orgánů ani dalšími listinami, které byly součástí správního spisu, neboť obsahem správního spisu se dokazování neprovádí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Co se týče navrhovaných výsledků účastníků řízení, pak soud dospěl k závěru, že tyto důkazy jsou nadbytečné. Jak v případě žalobce, tak v případě úředních osob by se jednalo o účastnický (nikoli svědecký) výsledek, přičemž žalobce i žalovaný (popř. jeho „prostřednictvím“ také inspektorát), mohl své skutkové i právní závěry a argumenty vyjavit jednak v podáních soudu, jednak v samotných rozhodnutích, které jsou předmětem soudního přezkumu (to se týká i závěrů vyjadřovaných

v jednotlivých procesních úkonech a písemnostech) a podléhají hodnocení soudem; z tohoto hlediska nemohly navržené výsledky na věci nic změnit.

36. Soud závěrem dodává, že ze správního spisu i z úřední činnosti má poznatky o tom, že kontrola žalobce proběhla souběžně s kontrolou dalších subjektů (Vinařství Velké Bílovice, s. r. o., a Vinařství Pod Zámkem, s. r. o.). Zdejší soud již projednal a zamítl obsahově částečně obdobné žaloby těchto společností (ve věci žalobce Vinařství Velké Bílovice s. r. o. rozsudkem ze dne 22. 12. 2020, č. j. 29 A 142/2018-96, ve věci žalobce Vinařství Pod Zámkem, s. r. o., rozsudkem ze 8. 6. 2021, sp. zn. 31 A 206/2019). O případných kasačních stížnostech proti těmto rozsudkům dosud Nejvyšší správní soud nerozhodl.

VI. Závěr a náklady řízení

37. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. V řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti. Žalobu proto zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
38. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 16. června 2021

JUDr. Zuzana Bystrická v.r.
předsedkyně senátu